

Ústavní soud

Joštova 625/8

660 83 Brno

DS: z2tadw5

Sp. zn.: (nepředchází)

Stěžovatel: **Tomáš Pecina**, nar. 21. 4. 1966
Slezská 1668/56
120 00 Praha 2
DS: whehjsc

Zastoupen: JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem
Opletalova 1535/4
110 00 Praha 1
DS: cp7kgk3

Účastník: **Nejvyšší správní soud**
Moravské nám. 611/6
657 40 Brno
DS: wwjaa4f

Ústavní stížnost

směřující proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne

24. února 2016, č. j. Aprk 4/2016-38,

podaná podle ustanovení § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb.,
o Ústavním soudu (dále jen „ZÚS“)

Elektronicky

Plná moc

Přílohy: dle textu; podle seznamu

I. Rekapitulace

[1] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 24. února 2016, č. j. Aprk 4/2016-38 (dále jen „*napadené usnesení*“), byl zamítnut stěžovatelův návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu v řízení vedeném Městským soudem v Praze pod sp. zn. 3 A 41/2015.

[2] Protože v tomto řízení vznikají neakceptovatelné průtahy a soud je již více než půl roku zcela nečinný, dochází tak k zásahu do stěžovatelova základního práva na soudní ochranu, a za situace, kdy zákon stěžovateli neposkytuje žádné další prostředky, jak proti tomuto stavu brojit, stěžovateli nezbývá než se obrátit na Ústavní soud touto ústavní stížností.

Důkaz: usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. února 2016, č. j. Aprk 4/2016-38 – v příloze

II. Stížní body

[3] Ačkoli napadené usnesení je poměrně podrobně odůvodněno, námitkou stěžovatele směřující proti dlouhodobé nečinnosti Městského soudu v Praze se *explicite* nezabývá, omezujíc se na tvrzení, že celková doba řízení se soudu nejeví nepřiměřenou.

[4] Jak se však podává z čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „*Listina*“), každý má právo, aby jeho věc byla projednána bez zbytečných průtahů. Toto právo je od práva na projednání věci v přiměřené lhůtě zřetelně odlišné, neboť Listina reprobuje nejen stav, kdy je celková doba řízení excesivní, ale i situaci, kdy je soud bez objektivně daného a ústavně konformním způsobem zdůvodnitelného důvodu (*cf. bez zbytečných průtahů*) nečinný.

[5] Není proto potřebné, aby se stěžovatel pouštěl s Nejvyšším správním soudem do polemiky ohledně toho, zda je skutečně „*přiměřené*“, aby správní soud v I. stupni projednával jednoduchou žalobu ve věci práva na informace více než rok, nýbrž postačí zaměřit se na zmíněný aspekt zbytečných průtahů, ke kterým v řízení dochází.

[6] Nejvyšší správní soud se v napadeném usnesení existencí průtahů nezabývá, uspokojiv se s konstatací, že „*městský soud v přiměřených lhůtách činil přípravné úkony, které musí předcházet rozhodnutí o žalobě*“, tedy skutečnosti, kterou stěžovatel ve svém návrhu nijak nezpochybňoval – a kterou ani nepokládá za významnou. Soud stěžovateli naopak vytkl, že současně s podáním žaloby neuhradil soudní poplatek.¹

¹ Což je arci dáno nedokonalostí systému evidence poplatků soudy, který neumožňuje provést úhradu soudního poplatku splatného při podání návrhu u elektronických podání např. tak, že by byl poplatek převeden na účet

[7] Dále pak Nejvyšší správní soud analyzuje význam věci pro stěžovatele a – chybně – dovozuje, že jde o věc méně významnou. Povinnost soudu projednávat návrhy bez zbytečných průtahů pak napadené usnesení opět pomíjí.

[8] S návrhem zcela mimoběžná je konečně argumentace judikaturou Ústavního soudu (§ 22): stěžovatel nenamítá, že by snad soud nečinil přípravné úkony směřující k vydání rozhodnutí, ale že poté, co tyto úkony provedl, setrval více než půl roku v nečinnosti.

[9] Za těchto okolností má stěžovatel za to, že je na místě požádat o intervenci soud ústavní, jenž by ve svém rozhodnutí měl obecným soudům vysvětlit, že právo na projednání věci bez zbytečných průtahů se nevyčerpává právem na vydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě – což, jak bylo ilustrováno, je minimálně pro Nejvyšší správní soud značně flexibilní pojem – ale ústavně nekonformní je samotný stav dlouhodobé nečinnosti soudu, kdy návrh, v daném případě žaloba, čeká ve virtuální „frontě“ spolu s jinými návrhy mnoho měsíců, případně let, než na něj přijde řada.

[10] Dosavadní judikatura Ústavního soudu, již samo napadené usnesení v § 14 příkladmo vypočítává, se totiž jeví být toliko samomluvou Ústavního soudu, již obecné soudy s odkazem na své vlastní provozní obtíže dlouhodobě a frapantně ignorují.

III. Přípustnost a včasnost ústavní stížnosti

[11] Proti napadenému usnesení nemá stěžovatel možnost brojit žádným dalším opravným prostředkem, nezbývá mu tedy než se obrátit na Ústavní soud ústavní stížností.

[12] Napadené usnesení bylo stěžovateli prostřednictvím jeho právního zástupce doručeno dne 25. února 2016, tato ústavní stížnost je proto podávána ve lhůtě dvou měsíců ve smyslu ustanovení § 72 odst. 3 ZÚS.

soudu s uvedením čísla datové zprávy jako variabilního symbolu, ale musí tak být učiněno dodatečně, na základě výzvy soudu, což řízení zdržuje a soud zatěžuje zbytečnými úkony.

IV. Závěrečný návrh

Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Ústavní soud po projednání jeho ústavní stížnosti vydal tento

n á l e z :

1. Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 24. února 2016, č. j. Aprk 4/2016-38, byla stěžovateli odepřena ochrana práva na projednání věci bez zbytečných průtahů, čímž došlo k zásahu do jeho práva na soudní ochranu.
2. Toto usnesení se proto r u š í.

V Praze dne 29. února 2016

Tomáš Pecina

Seznam příloh:

1. *plná moc*
2. *usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. února 2016, č. j. Aprk 4/2016-38*

